

NACIONAL

P6-22

Desbordats

'GLÒRIA' • La borrasca deixa un mort, rius fora de mare i destrosses a tot el litoral català

LA TORDERA • Es desborda, inunda camps i carrers i trenca dos ponts a Malgrat de Mar

DELTA • El temporal ha devastat greument el paisatge i el territori demana solucions

Un dels dos ponts que la Tordera va destrossar ahir a Malgrat. El riu desbordat ha deixat sense servei ferroviari la zona durant sis mesos ■ QUIM PUIG

IX Fira de l'Oli i l'Oliva d'Ullastrell 26 gener 2020

Fira, visites al Molí d'Oli, xerrades, tallers, música, concursos de Tast d'Oli i molt més.

Tota la informació a www.ullastrell.cat

L'ESPORTIU

Copa Griezmann rescata el Barça del naufragi (1-2)

L'Espanyol, el Girona i el Badalona, eliminats de la competició

NACIONAL P24

Nou toc d'atenció de l'ONU a l'Estat espanyol

Li adverteix que ha de garantir la llibertat de reunió

api

BiG

SERVEIS IMMOBILIARIS

C/ Montserrat, 41 · 08302 Mataró
Tel. 93 741 00 44
www.bigimmobles.com

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall Clara (President Editor), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH) i Lluís Cama (Producció).

Keep calm

Emili Gispert

La mala educació

Es pot ser fiscal i ben educat o, si més no, respectuós amb un acusat? Crec que sí, per més que el

senyor Miguel Ángel Carballo s'entestés a demostrar el contrari en els dos dies d'interrogatori al major Josep Lluís Trapero. Una cosa és ser esmolat, incisiu, punyent en les preguntes, i una altra, faltar al respecte d'un ciutadà innocent com va fer profusament el tinent fiscal de l'Audiència Nacional, amb el silenci còmplice de la presidenta de la sala, la magistrada Concepción Espejel. "Em deixa acabar?", va ser l'expressió més repetida del que va ser cap dels Mossos durant l'1-O. Perquè el senyor fiscal el tallava de mala manera cada vegada que sentia el que no volia sentir. Amb el vist i plau, és clar, ja ho hem dit, de la magistrada Espejel. Ni tan sols va aturar el fiscal quan aquest retopava els arguments del major amb comentaris de to manifestament despectiu. L'exercici d'assertivitat de Trapero és digne de córrer una sort millor de la que, presu-

L'aguerrit senyor tinent fiscal és el mateix que acusava de terrorisme, rebel·lió i tinença d'explosius els nou CDR detinguts el setembre passat

miblement, correrà. Amb tot, les formes no són pas el més greu del que està passant aquests dies al polígon industrial d'Alcalá de Henares on es jutja la cúpula de la policia catalana durant el referèndum. No. El més greu és que hem d'assistir a una nova escena de la causa general contra l'independentisme català que es representa als tribunals de justícia, amb conseqüències tremendes per als imputats. Que és el segon acte del judici al Suprem, on es van jutjar els mateixos fets, ja sentenciats com a sedició, amb condemnes de cent anys de presó. I que es continua torturant l'ordenament jurídic, laminant el dret de defensa, amb acusacions d'una rebel·lió inexistents fins i tot per al Tribunal Suprem. L'aguerrit senyor tinent fiscal és el mateix que acusava de terrorisme, rebel·lió i tinença d'explosius els nou CDR detinguts el setembre passat i Tamara Carrasco, uns mesos abans. No. La mala educació no és el problema. És només un símptoma de la greu malura que corseca el cor i el cervell dels que es creuen soldats de la pàtria.

La vinyeta

Fer

Ombres d'hivern

Imma Merino

Davant dels fenòmens atmosfèrics

Un tema fonamental de la pintura romàntica és la visió de la grandiositat de la naturalesa i dels efectes dels fenòmens atmosfèrics en el paisatge, amb una sensibilitat especial pel marítim: les onades xocant contra les roques. Essent una expressió de la subjectivitat, s'hi reflecteix una fascinació i a la vegada un temor davant d'allò que ens sobrepassa, de manera que es transfereix a qui contempla la imatge el fet de sentir-se perdut i empetitit davant de la naturalesa imponent i de la violència atmosfèrica, però també l'exaltació de sentir-se transcendir amb aquella grandiositat: finit i alhora projectat a l'infinit, una abraçada còsmica. Els pintors romàntics ho van pintar, els poetes en van escriure i els filòsofs hi van pensar donant voltes, a partir de Kant, al concepte estètic del sublim: allò absolutament gran que, a diferència del bell que convida a una contemplació tranquil·la, agita i remou; allà on la bellesa perd les seves formes i, en el seu excés, provoca tristesa i alhora un entusiasme difícil d'explicar com una bogeria perquè, de fet, el sublim truca a les

“La meteorologia es manifesta devastadora cada cop més sovint i més intensament

portes de l'irracional.

He vist bocabadada el mar brau pels efectes del temporal *Glòria* des de sa Tuna i s'Eixugador. He vist multitud d'imatges a TV3 arribades des de molts llocs de Catalunya: rius crescuts i rieres desbordades; onades gegantines i enfurismades que colpegen les construccions vora mar; arbres caiguts per la ventada; també la caiguda al Port Olímpic d'una escultura del meu admirat Toni Llena: *David i Go-*

liat, un títol que, havent convidat a interpretacions sobre les transformacions urbanístiques del lloc, ara em du a pensar si els humans no hem arribat a creure'ns que som David capaços de vèncer i dominar la naturalesa (*Goliat*). El cas és que el so de quasi totes aquestes imatges registra les exclamacions dels qui, en aquell lloc i moment, contemplaven els efectes del temporal. Són exclamacions admiratives en les quals, potser, hi perdura un sentiment del sublim, amb la seva mística, en una època en què tot s'ha convertit en espectacle i la tecnologia (incipient en els temps del Romanticisme que Turner va resumir al quadre *Pluja, vapor i velocitat*, on un ferrocarril travessa un paisatge sota la pluja) ha intervingut sense miraments en la naturalesa. Tant és així que la meteorologia no només es manifesta ocasionalment devastadora, com sempre, sinó que ho fa cada cop més sovint i més intensament destruint les construccions que han fet desaparèixer els elements de la mateixa naturalesa que contenen els efectes dels fenòmens atmosfèrics. Fa por.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/9e5coj>

A la tres

Miquel Riera / mriera@elpuntavui.cat

L'aigua que ve

Tothom destaca aquests dies l'excelsa de la borrasca Glòria i, certament, ho és molt, d'extraordinària, sobretot per l'època de l'any en què s'ha produït –el gener no és mes de llevantades–, per la seva durada de més de quatre dies i també per la seva gran extensió. Que sigui extraordinària no vol dir que sigui el primer cop que passa. A finals de gener del 1947, per exemple, hi va haver una depressió molt similar, però més freda, que va deixar més d'un metre de neu a tota la Costa Brava, amb un important temporal al mar. I el dia de Reis del 1977, una forta llevantada va tallar carreteres i va omplir els rius. Naturalment, n'hi ha moltes més que ara no detallarem i que són un clar exemple de la complexitat del nostre clima i de la periodicitat amb què patim, des de sempre, episodis extrems.

Això no vol dir, però, que hàgim de menystenir l'opinió dels experts, que

“O ens hi posem o perdrem el delta de l'Ebre i altres zones del país

ens alerten que, a causa del canvi climàtic, aquest tipus de situacions amb pluges, grans temporals i nevades seran més freqüents i intenses. Com explicava ahir a aquest diari el meteoròleg Alfred Rodríguez Pico, la circulació atmosfèrica està canviant, i això produeix una desestabilització del règim de temperatures amb efectes en els corrents marins i atmosfèrics que, alhora, modifiquen el seu patró.

Com que estem en un procés que no és d'un dia per l'altre, sinó de llarga durada, ens pot semblar que no passa res, però les conseqüències del canvi climàtic són cada vegada més evidents i després del pas de Glòria, amb destrosses en platges, ports, rius desbordats i àmplies zones inundades, els seus efectes són incontestables.

Per al 2050 falten trenta anys, i això ens pot semblar una eternitat, però el tenim a tocar, i les previsions de l'augment del nivell del mar dels científics són terrorífiques –com les de l'organització Climate Central– i deixen en *peccata minuta* els efectes del temporal d'aquests dies en llocs com el delta de l'Ebre. Directament, preveuen que quedarà gairebé tot sota el nivell del mar.

O ens hi posem, doncs, o perdem el Delta i altres parts de la costa, com bona part de la plana de l'Empordà. A qui correspongui, que no diguin que no van ser avisats.

De reüll

Anna Balcells

Desbordats

Amesura que avança, anem constatant la magnitud de la tragèdia provocada pel temporal Glòria al seu pas per Catalunya. Desbordaments de rius, destrucció d'una costa ja molt trinxada per l'especulació urbanística i la devastació del delta de l'Ebre, amb la inundació de milers d'hectàrees d'arrossars. En aquestes terres, precisament, es queixen que la zona només desperta interès informatiu quan s'hi produeixen desastres, com és el cas d'aquesta última potent llevantada. La regressió del Delta, recorden, és

A l'Ebre es queixen, amb raó, que només són notícia quan hi ha desastres

un procés sostingut i conegut que no es redueix a l'episodi del Glòria i sobre el qual els científics ja fa temps que donen la veu d'alerta. Tenen tota la raó, no podem dir que no sabem què està passant al nostre territori, una altra cosa és que hi responguem com cal.

Si aixequem la mirada, també comprovarem com el canvi climàtic, que provoca sequeres, arruïna collites i nega recursos vitals com l'aigua, obliga milers de persones d'Àfrica i d'altres indrets del planeta a buscar refugi fora de les seves fronteres. Convé tenir-ho present i, sobretot, actuar-hi ara que sabem que, diguin el que diguin els negacionistes, el canvi climàtic ha vingut per quedar-se.

PS. Desbordats també pel dolor per la pèrdua d'en David Caminada, company estimat i admirat. Adeu, amic, i gràcies per tot el temps compartit.

Les cares de la notícia

PRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL

Pedro Sánchez

Deures amb els drets

El Consell de Drets Humans de les Nacions Unides va recordar-li ahir a Espanya la necessitat de garantir el dret a la llibertat d'expressió, reunió i associació, així com d'investigar i depurar responsabilitats en els casos de violència policial. Res que no se sabés, però que ho digui l'ONU posa deures molt clars al govern.

CONSELLER DELEGAT DE GSMA

John Hoffman

Sí a Barcelona

Sense que ningú li ho preguntés, el responsable del Mobile World Congress ha volgut aclarir que el Mobile està sòlidament arrelat a Barcelona (des del 2006) i no té cap intenció de marxar enlloc, "inclòs Madrid", buidant de contingut i de sentit la declaració de la presidenta de la Comunitat de Madrid, Díaz Ayuso.

PRESIDENTA DEL CONCA

Vinyet Panyella

Cultura activa per a joves

El Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (CoNCA) es proposa apropar els joves a la cultura i l'informe que ha encarregat en aquest sentit revela que la joventut s'aproparà més a la cultura si aquesta els dona un paper més actiu, espais de participació i una relació amb l'ensenyament.

EDITORIAL

Després de la tempesta

Aquests últims dies hem viscut un episodi climàtic absolutament excepcional, que ha colpejat amb força el Principat i que deixa un balanç provisional del tot desolador, amb una persona morta i una altra desapareguda, ponts esfondrats, desenes de carreteres i línies de tren tallades, platges esborrades o submergides i la quasi totalitat del delta de l'Ebre engolida pel mar. Estem encara en fase d'avaluar la magnitud real del desastre, però és evident que els danys materials són catastròfics i que caldrà treballar molt sobre el terreny i des de totes les administracions per recuperar tot allò que la tempesta s'ha endut. No obstant, també és una evidència que els sistemes de prevenció i avís, a risc de semblar exagerats o alarmistes, han funcionat i han minimitzat els danys personals, i és necessari remarcar-ho.

Passada la tempesta, arribarà el temps de la reconstrucció i de recuperar la normalitat, però també el de reflexionar sobre la realitat del canvi climàtic que el planeta ens està mostrant de forma cada cop més contundent i sovintejada. En aquest cas, és un fet que l'acumulació exponencial de vent, pluja, neu i temporal marítim que s'ha produït els últims tres dies a Catalunya és molt inusual, com tampoc és habitual que afecti pràcticament tot el país per igual, ni que es produeixi en aquesta època de l'any. Els fenòmens excepcionals són cada cop més freqüents i comença a ser hora que aixequem la vista del nostre dia a dia i prenguem consciència de debò d'allò que els científics ens avisen fa temps: que el planeta s'escalfa, els pols i les glaceres es desfan, el nivell del mar puja i les costes estan amenaçades. Caldrà tenir-ho en compte per afrontar la urgència de frenar les emissions, però també per afegir d'ara endavant aquest nou criteri a l'hora de pensar l'urbanisme.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Pugna pel transport

El taxi guanya la pugna als VTC. El govern fixa en 15 minuts previs la contractació de vehicles de turisme amb conductor.

10
anys

Incendi d'Horta

El foc no va deixar temps als bombers per protegir-se. La zona segura sense vegetació que van fer era de dimensions massa reduïdes.

20
anys

Pau al País Basc

Les crítiques al PNB marquen els funerals del militar mort per ETA. Arzalluz pregunta a Mayor Oreja: "Quants morts faran falta perquè es mogui?"

Full de ruta

Ferran Espada

El nou escenari i el camí a seguir

Hem entrat en un nou escenari polític que es compon de dos vectors: el trànsit de l'enfrontament directe cap a l'àmbit del diàleg i la negociació política. La qual cosa no vol dir que acabi ni de bon tros la repressió com demostra el judici a la direcció dels Mossos. I, com a segon eix, el canvi d'aliances que suposa la substitució de la CUP pels comuns com a socis preferents per part del govern de JxCat i ERC. Esquerra ha estat l'arquitecte del nou escenari pactant la taula de diàleg amb el PSOE i ancorant l'acord pressupostari a postconvergens i comuns gràcies a la reforma fiscal; i a l'Ajuntament de Barcelona mitjançant el pacte entre l'alcalde, Colau, i el cap d'ERC, Ernest Maragall, al qual s'ha afegit JxCat. Aquesta és la realitat del moment. Això no vol dir que la solució dialogada estigui assegurada. Ni que estiguem a l'avantsala de cap retorn a blocs

La gent, i només la gent, marcarà el camí a seguir, però des de les urnes

ideològics. L'eix ideològic i el nacional s'entrecruen a Catalunya i més enllà de l'aïllacionisme per voluntat pròpia de la CUP és evident que el gruix de les forces polítiques –ERC, JxCat, el PSC i comuns– hauran d'interactuar en un futur com ara ho han fet al Congrés, als comptes de la Generalitat o als de Barcelona. La flaire electoral es respira. Però aporta poc determinades ofensives intoxicadores d'entorns de JxCat sobre futures aliances tripartides dels de Junqueras, quan els de Puigdemont pacten el pressupost del Parlament amb el PP i Cs o governen la Diputació de Barcelona després de vetar la presidència a ERC i donar-la al PSC. Quan sigui l'hora de votar, pel que fa al lideratge independentista, la gent no triarà entre improbables futures aliances que donen o treuen DO de puresa independentista. Sinó entre l'aposta per la via difícil –plena de mines– del diàleg i la negociació que ha obert ERC, el manteniment de la retòrica legitimista de JxCat o la unilateralitat discursiva de la CUP. La gent, i només la gent, marcarà el camí a seguir, però des de les urnes, obrint una nova fase imprescindible per intentar assolir l'objectiu de la independència.

Tribuna

David Murillo Bonvehí. Sociòleg i professor d'Esade

Judicis d'Estat

Hi ha dues maneres de respondre a la pregunta sobre quin paper té la llei en una democràcia i per què l'obeïm. La primera és la que entén la llei com el sistema de protecció dels més dèbils. La llei ens allibera de l'arbitrarietat dels més poderosos i esdevé la via per la qual es pot alterar la distribució de poder en benefici de la majoria. Tanmateix, hi ha una segona lectura. Segons aquesta interpretació, la llei és el sistema que tenen els més poderosos per tal de legitimar el seu poder i justificar-lo.

ENTRE ELS MÚLTIPLES PROBLEMES que tenen la justícia i les institucions de l'Estat espanyol, un de fonamental és la confusió entre la primera lectura de la llei i la segona. La primera parteix de la confiança i la legitimitat de l'aparell judicial. Pressuposa la correcció procedimental a l'hora d'aplicar la llei i la neutralitat jurídica a l'hora d'interpretar-la. Quan aquesta confiança i legitimitat desapareixen, anem a la segona lectura. El poder

apareix despulat i la llei es fa visible com a ús discrecional del poder. El problema que els partidaris de la llei i l'ordre ja comencen a veure és que la legitimitat, com la confiança, es construeix i es destrueix. I no només això. Sense aquesta acceptació social, el poder deslegitimant deixa de funcionar.

FA UNS MESOS va aparèixer publicat el pensament del qui fou un dels jutges del Tribunal Suprem britànic, Jonathan Sumption, *Trials of the State* ("Judicis d'Estat"). El seu subtítol és prou indicatiu: "La llei i el declivi de la política". Alguns elements ens sonaran: en temps de polarització política, la solució fàcil per delimitar com hem d'actuar el trobem en el recurs a la justícia. L'apel·lació a la llei, diu, esdevé la manera de canalitzar la frustració política. La política, doncs, cedeix lloc als jutges. I això no beneficia les nostres democràcies, sinó que les fa més febles. Per què? Perquè als jutges els manca la legitimitat que sí que tenen els represen-

tats escollits pel poble.

EN EL NOSTRE CONTEXT observem com els senyors de la Junta Electoral Central poden arribar allà on no va arribar el govern central: determinar qui pot i no pot ser president de la Generalitat. O com uns jutges d'excepció poden jutjar el cap dels Mossos pel que suposen que havia de fer i no va fer. En el cas britànic, parafrasejant Clausewitz, Sumption ens diu que la llei esdevé la via per fer política per altres mitjans. I la llei, ens recorda, no pot substituir la política perquè els hàbits, les actituds i les tradicions d'un país sempre s'acaben imposant a la llei. Quin exemple dona l'autor per entendre-ho? Doncs sí: la manera desigual de tractar la diferència catalana i escocesa pels governs centrals. Londres, ara per ara, té tota la capacitat jurídica per legislar en qualsevol àrea on hagi cedit competències a Edimburg. És impensable que ho faci, diu, per no desfermar una crisi territorial d'efectes inabastables. I aquí deixes el llibre i mires al cel.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Seguint amb el medi ambient

■ En el telenotícies de TV3 del dia 10 de gener va sortir la notícia que l'Ajuntament de Barcelona està estudiant una nova normativa per aplicar a curt termini la prohibició de les conegudes estufes de gas a les terrasses exteriors dels bars, restaurants o llocs públics, en clara defensa del respecte al medi ambient i a favor de la disminució de gasos tòxics a l'aire.

Per defensar aquesta pretesa normativa que podríem catalogar com a molt progressista, el telenotícies comparava les emanacions que deixa un cotxe de concepció normal que circuli de la Sénia fins a Portbou, o sia d'extrem a extrem de la nostra estimada Catalunya, i deia que equivalien a les que una estufa de carrer aportava a l'atmosfera.

Si comptem les que cremen en tota la ciutat, ens ado-

narem de com seria d'efectiva l'esmentada norma per a la Ciutat Comtal, al temps que resoluria part del problema del tabac, principal causa d'ocupació de les terrasses en època hivernal.

BONAVENTURA BOSCH
Sant Joan Despí (Baix Llobregat)

Conseqüències del Gloria

■ Ningú no pot mantenir ja que el canvi climàtic no sigui una realitat. Abans, temporals com el Gloria els teníem de tant en tant; en canvi, ara és el segon que tenim en aquest curs i que ha provocat que molts dels qui ens desplaçem del Baix Empordà a l'Alt Empordà per anar a treballar tornem a trobar-nos les carreteres inundades i els accessos tallats. Ja va passar en l'altre temporal, que algunes carreteres estaven tallades i senyalitzades per tal de no passar; però, en canvi, en d'altres vies

són els mateixos conductors els qui t'avisen del perill.

Avui mateix, dimarts, he donat la volta quan he vist que l'autocar de transport escolar també la donava i quan els cotxes que venien de cara m'aconsellaven de no entrar-hi.

EULÀLIA RODRÍGUEZ
Torroella de Montgrí-l'Estartit (Baix Empordà)

Borses de treball

■ La veritat és que no sabia com començar, com posar-me a escriure sobre un assumpte tan espinós com el que avui ens ocupa: el de les borses de treball. En una altra ocasió parlarem d'altres tipus de convocatòries i tribunals, que, per la seva complexitat i extensió, aquí no tindrien cabuda.

Les convocatòries per cobrir llocs de treball temporal, les anomenades borses de treball, tenen per objecte do-

nar a conèixer les necessitats que hi pugui haver en les respectives plantilles de treballadors, siguin d'empreses, de centres docents, etcètera.

Fins aquí res a dir, si no fos que, massa sovint, els tribunals examinadors coneixen per endavant els resultats finals de qui o quins aspirants seran els guanyadors de les diferents proves esmentades més amunt.

Com s'explica que un/a aspirant a una pobra, trista i macarrònica borsa de treball, superi de molt a tots i cadascun dels seus oponents en les proves selectives, alguns cops amb un marge de punts clarament superior al dels altres aspirants, fins que apareix la temuda entrevista –*la madre del cordero*–, que acostuma a trastocar els resultats finals, vet ací: passa el que molts membres de tribunals ja saben...

PERE SERRA VILAS
Tarragona

La frase del dia

“Avui [ahir] les Nacions Unides han fet la rebregada més dura a l'Estat espanyol en matèria de drets humans”

Alfred Bosch, CONSELLER D'ACCIÓ EXTERIOR, RELACIONS INSTITUCIONALS I TRANSPARÈNCIA

Tribuna

Julià de Jòdar. Escriptor

Xarnegos

Quan jo n'era petit, vivia al barri d'Artigues, entre Badalona i Sant Adrià de Besòs. Un dia, l'amo del forn em va recitar allò dels “Setze jutges...”, i no en vaig pescar ni una. Aquell bon forner no es burlava de mi, però uns ulls estranys em podrien haver considerat un xarnego pàrvul. Al barri obrer del Gorg de Badalona, no se'n parlava, de xarnegos: botiguers i peixateres, oficinistes i mecànics, cosidores i peons només formaven un conglomerat porós de catalans, murcians, valencians, aragonesos, extremeïnes, o andalusos –cultures confluents en l'aiguabarreig de les classes treballadores, que de cap manera usaven l'epítet excoent-. Els més pinxos ignoraven olímpicament el Centre; per no anar-hi, no freqüentaven ni els envelats de festa major: en els més delirants dels seus somnis, els trinxes de Guifré i Cervantes mai no s'haurien plantejat d'assaltar el centre de la urbs, liquidar els cadells de l'oligarquia i raptar-los les nenes de les monges franceses.

EL CONCEPTE MORAL de classe hi estava molt arrelat, al meu barri: aquells fills de la “púrria murciana revolucionària”, segons certa menestralia catalanista, farien fila de xarnegos apartats. Quan el batxillerat, un dia que vaig llegir un treball sobre la Revolució Francesa, el director em va dir: “De Jòdar, lástima que seas un gamberro.” Per proximitat fonètica, vaig entendre “xarnego”, però em va relliscar: era un bon estudiant, anava al camp de la Penya, em passejava per la Rambla, i al club de natació em feia amb tothom –solitari, però no discriminat: si de cas, jo devia ser un xarnego tolerat-. Fins que una bruixa de dotze anys em va dir “castellanufo” i, més endavant, quan provava de parlar en català, un oficial de la Tinta, on m'estava a prova, em va dir paternalment: “Tu no ets català, ¿oi?” Vaig quedar tocat, no enfonsat: la

meva figura podia semblar la del xarnego desorientat. Anys endavant, a l'Escola d'Art Dramàtic Adrià Gual, seguia parlant en castellà, aprenia de memòria la *Ronda de mort a Sinera*, i em casava amb una catalana de soca-rel: als ulls estranys, jo devia passar per un xarnego integrat. I així fins ara, quan, per haver creat, en català, la figura d'un xarnego cultural, m'he fet, als ulls d'un fundador de Ciutadans, un xarnego agraït. Conclusió: hi ha tants xarnegos com mirades obliqües. Però la figura ideològica del xarnego ha servit i serveix per induir fractures en les mentalitats per aquells que arrufarien el nas davant la catipén d'una aixella obrera.

ÉS SABUT QUE JUAN MARSÉ ha fixat en la seva obra una tipologia que consent la interpretació tòpica del viril, justicier, insubornable xarnego del Carmel contra els pusil·lànimes, cofois, idealistes *pijos* de Pedralbes. Menys difosa em

“Per haver creat, en català, la figura d'un xarnego cultural, m'he fet, als ulls d'un fundador de Ciutadans, un xarnego agraït. Conclusió: hi ha tants xarnegos com mirades obliqües

sembla la que hi veies el relat d'una societat on la dictadura feixista, la mesquina dels poderosos, la corrupció de les institucions, i la voluntat de supervivència dels desheretats, impedeixen la circulació de les idees i l'esclat de les diferències, la lliure activitat de les persones i les organitzacions de classe. Però hi ha un altre Marsé: el creador de Vargas, el xarnego solidari del relat *El fantasma del cine Roxy*. Aquest andalús analfabet i mort de gana, arribat a un barri de la Barcelona del 1941, és acollit per una jove viuda catalana amb una filla i, en prova d'agraïment, les defensa contra els pinxos falangistes –els únics que el titllen de *charnego asqueroso*, i que volen destrossar-ne la papereria perquè s'hi venen llibres en català –Carner, Sagarra, Riba, Salvat-Passeit, Foix, Maragall...– barrejats amb patufets i novel·les de l'Oest.

ARA VEIG que n'hi ha que volen reivindicar una mena de cultura xarnega, no sé pas amb quins atributs ni ubicació ni pretensió, però temo molt que no superarà els límits del que abans en deïem cultura de barriada, o sigui, un *túr-mix* amb productes del supermercat cultural, de creació pròpia, de curiositat individual, i de consciència de pertinença a una comunitat que, de petits, era la nostra pàtria. Cosa que està molt bé, si es juguen les cartes amb decisió i noblesa, sense afany d'equidistància, com aquells que demanaven *Hablemos* per neutralitzar moviments i hegemonies que no els agradaven. No em fa especialment feliç que, per aquelles casualitats de la vida, tota la predicació xarnega resulti feta en espanyol: com anava dient, les classes populars catalanes s'han fet d'al·luvions, no pas per capes autoreferencials. I encara menys que excloguessin la llengua del país. ¿O es pensen que no hi ha literatura en català amb protagonistes de la classe obrera?

De set en set

Jordi Panyella

Directament catastròfic

Té la ràdio una cosa màgica, de connexió directa amb els oients, que no tindrà mai la premsa escrita, per molt que

s'afanyin ara els diaris digitals a competir en el terreny de la immediatesa. Un periodista dels papers (aquests que agonitzen als quioscos, com peixos fora l'aigua) recorda les dents llargues que se li van posar la nit que va morir Josep Tarradellas veient un company de Catalunya Ràdio passejant amunt i avall de la plaça de Sant Jaume amb un micròfon autònom a la mà retransmetent l'emoció d'aquella hora greu.

De moments d'aquests, la ràdio en té una bona col·lecció a l'àlbum on es guarden els retalls d'honor. L'últim episodi d'aquests es va viure amb la cobertura que els periodistes radiofònics van fer de la terrible explosió a la petroquímica de Tarragona. Amb tots els micròfons oberts i al carrer, Tarragona Ràdio va donar veu i protagonisme als veïns, que s'espolsaven de sobre el terror que encara duïen dins el cos després d'haver sentit la brutal deflagració de tanc d'òxid de propilè. El pànic en directe i, de mica en mica, i cada cop amb més insistència, relats de desconcert i angoixa per la falta d'informació sobre què havien de fer.

Ningú sabia si calia refugiar-se a casa o fugir corrent. La ràdio va captar el desconcert de veïns i d'algun alcalde que mentre el Twitter de Protecció Civil deia que sonaven les alarmes d'alerta per manar la gent al confinament, insistia, gairebé a crits, en un diàleg tan absurd com esperpèntic amb la locutora, que no havia sonat res de res.

No era cap esperpent, era la ràdio posant de manifest una al·lucinant fragilitat del cèlebre Plaseqta. Mentre això funcionava així, a Tarragona millor mirar-se-la des de la ràdio.

Sísif

Jordi Soler

Autor: Jaume Pons

POEMA EXILIATS POLÍTICS

*Sempre hi ha una raó
per tornar a la nostra nació.
PUIGDEMONT, PUIGDEMONT,
torna a governar el món.
TONI, TONI,
torna al nostre territori.
PONSATÍ, PONSATÍ,
torna a tenir un maletí.
SERRET, SERRET,
torna a aquest bonic indret.
LLUÍS, LLUÍS,
torna al nostre país.
ANNA, ANNA,
torna a la regió catalana.
ROVIRA, ROVIRA,
torna per tenir conselleria.
LLIBERTAT, LLIBERTAT,
una mica de dignitat.
CATALUNYA us espera
a l'altre costat de frontera.
Contra la VIOLÈNCIA policial,
INDEPENDÈNCIA com cal.
DUI DUI DUI, qui no la vulgui que reculi*

829 dies a la presó - 812 dies a la presó - 671 dies a la presó

En aquesta plana publiquem cada dia una obra que reivindica la llibertat per a Jordi Cuixart i Jordi Sànchez i per als membres del govern i del Parlament de Catalunya Oriol Junqueras, Joaquim Forn, Jordi Turull, Raül Romeva, Dolors Bassa, Josep Rull i Carme Forcadell, empresonats injustament.

Si voleu aportar-hi el vostre original, envieu-lo a presospolitics@elpuntavui.cat

Meteorologia Llevantada al gener

Mar de còdols acumulat al tram més crític del passeig de Sant Antoni de Calonge -a l'esquerra, ahir al migdia- i ferm esllavissat a la platja del Portitxol de Sant Martí d'Empúries ■ E.A. / AJ. L'ESCALA

A l'Empordà, un ull al mar i l'altre molt pendent dels rius

■ La tercera jornada consecutiva de temporal agreuja destrosses en passejos marítims, dics i espigons, al litoral ■ Les crescudes i desbordaments del Ter i el Fluvià fan tallar vies i alertar alguns pobles

E. Agulló / J. Puntí
PALAMÓS / SANT PERE PESCADOR

L'Alt i el Baix Empordà es van llevar ahir pendents, a més de les precipitacions de la borrasca, de l'impacte del temporal al litoral i, a l'interior, de l'evolució de cabals als cursos fluvials. El Ter, al tram final, fins a la desembocadura a Torroella, es va desbordar en diversos punts entre Verges i Colomers, on va superar els 1.864 metres cúbics per segon, mentre s'anunciava el desembassament preventiu de Sau i Susqueda. L'alcalde, Josep Manel López, patia pel risc

de desbordament, amb una alerta preventiva per als habitatges de la carretera. Però l'absència de precipitació, a la tarda, va fer que el nivell es normalitzés de manera progressiva i l'aigua només negués part del parc fluvial, sense arribar a la carretera.

A l'Alt Empordà, el Fluvià també es va desbordar a la tarda al seu pas per Sant Pere Pescador, deixant sota l'aigua diversos cotxes. Els Bombers i els Mossos van fer un quants rescats a la zona fins al vespre, quan van haver d'evacuar una vintena de veïns per la fuga de gas en uns

dipòsits a causa del desbordament. El riu també va inundar molts camps a l'altura de Torroella de Fluvià, on des de la C-31 es veia avançar l'aigua amb molta rapidesa.

El temporal va anar remetent al llarg de la jornada, però fins al migdia encara va picar fort al litoral. Ahir era el dia de recollir els fruits del mal, després de tres jornades d'embats sobre dics, esculleres i passejos. A l'Alt Empordà, la llevantada va endur-se una bona mossegada del passeig d'Empúries, just davant de la platja del Portitxol, i també va deixar

negat d'aigua el passeig de Roses.

Al Baix Empordà, els entorns de la Gola del Ter van aparèixer amb centenars de peixos morts, arrossegats pel temporal a la sorra. Les brigades municipals van començar a recollir sorra, apilonada per mirar de frenar futures onades a Platja d'Aro i Sant Feliu de Guíxols -on el temporal va trencar el moll de pedra de Rius i Calvet, un any després de ser inaugurat-. La nit havia agreujat els estralls a Tamarit -als locals de primera línia-, Sant Antoni de Calonge -amb tones de cò-

dols, sorra i destrosses en jardins i instal·lacions- i Palamós, on hi ha hagut trencaments al dic del Port Marina i van retirar roques projectades per l'embat de les onades. Van arribar a desenes de metres, al vial del port, amb destrosses en naus del Club Nàutic Costa Brava. Els consistoris, però, esperen que amaini per al balanç final d'estralls.

Altres afectacions

Sense escoles, ni trens -les línies R11 i RG1, entre Portbou i Maçanet de la Selva, van quedar sense servei tot el dia-, la pobla-

ció de l'Alt Empordà també continua pendent de les lleres del Manol, la Muga i el Llobregat, o el Daró i el Ridaura, al Baix.

Pel que fa a la xarxa viària de les dues comarques, ahir van ser més d'una desena les carreteres afectades, la majoria per inundacions, esllavissades i obstacles diversos. A banda de la C-252, negada pel desbordament del Ter entre Parlavà i Verges, estaven tallades la GIV-6321 a l'altura de Belleaire, la GI-643 a Gualta i la GIV-6424, a Foixà, totes al nord del Baix Empordà. En aquesta zona també va quedar impracticable el camí asfaltat entre Parlavà i Fonolleres. Així mateix, l'aigua embassada va fer tallar a l'Alt Empordà la GIV-6226 a Garrigàs i la GIP-5129 a Borrassà, i la GIV-6302 a l'Armentera i la GIV-6303 a Sant Pere, per la crescuda del Fluvià. Al nord de la comarca, només es podia circular amb cadenes per la GI-501 entre Agullana i la Vajol. ■

MÉS TEMPESTA

El ple del Parlament torna a quedar ajornat

El Parlament va tornar a ajornar ahir, per les condicions meteorològiques, el ple que tenia previst per a la tarda i que s'havia d'haver fet dimarts. Encara no s'ha proposat una nova data.

Una esllavissada al Brull deixa disset veïns aïllats

Una esllavissada a la carretera BV-5301, al Brull, va tallar ahir completament l'accés al Montseny i a les masies de la zona, on hi viuen 17 persones. Entre elles, un nadó i un patrimoni d'edat avançada.

Equipaments i escoles tancats a Castelldefels

Els equipaments, els centres educatius i un dels dos centres d'atenció primària de Castelldefels van tancar ahir a la tarda pels problemes de mobilitat que han causat les inundacions a diverses vies.

Un pas inundat sota les vies de Castelldefels ■ R.M.B.

Talls de llum al Pirineu de Lleida i d'una via al Segrià

Les comarques de Lleida han patit menys el temporal, tot i que ahir hi havia dos mil abonats sense llum a l'Alt Urgell i el Pallars, i es va tallar la carretera de Soses a Aitona per una esllavissada.

170.000 alumnes sense classe a tot el país

Més de 170.000 alumnes d'educació infantil, primària i secundària van quedar ahir sense classe. Gairebé tots els centres de la demarcació de Girona, l'Ebre i força a Osona i el Garraf, sobretot.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La defensa desfà l'acusació de passivitat dels Mossos

■ El major Trapero revela que es va oferir a detenir el president Puigdemont si rebien l'ordre judicial ■ La intendent Laplana informa de la constant col·laboració amb la Guàrdia Civil el 20-S

Mayte Piulachs
BARCELONA

La penalista Olga Tubau, amb dos interrogatoris meticulosos als seus defensats, el major dels Mossos, Josep Lluís Trapero, i la intendent Teresa Laplana, va destapar i extreure ahir (amb extrema precisió, com si usés un bisturí) les tergiversacions i informacions parcials usades pel fiscal Miguel Ángel Carballo per acusar els dos comandaments d'una inacció dolosa contagiada a tota la policia catalana per no atendre les ordres judicials i assolir els fins independentistes del govern. En la tercera jornada del judici contra l'ex-cúpula dels Mossos per l'1-O, a l'Audiència Nacional, també van intervenir les defenses de l'exdirector dels Mossos Pere Soler, i de l'exsecretari general d'Interior Cèsar Puig, els quals Trapero va desvincular de condicionar els dispositius policials i va assegurar que van aprovar totes les necessitats de personal i material que van demanar per aturar el referèndum.

El major Trapero va revelar al tribunal que, en ser el càrrec de més rang, es va oferir als seus comandaments a ser l'encarregat de detenir el president Puigdemont si es feia la declaració unilateral d'independència (DUI), però van dir-li que era millor que s'apartés i esperés el govern detingut al complex d'Egara. El 27-S, després de la declaració de la DUI, la policia catalana no va fer res, ja que no va rebre cap ordre del TSJC.

Pel que fa a l'acusació que el cos dels Mossos, sota la direcció de Trapero, no va voler atendre les peticions de la Guàrdia Civil en els escorcolls a la seu d'Economia, el 20 de setembre del 2017, el major, a preguntes de la seva advocada, va tombar aquesta premissa amb xifres. El comissari Ferran López va

La intendent dels Mossos Teresa Laplana, en la seva declaració a l'Audiència Nacional, ahir. A darrere, el major Trapero ■ ACN

ser l'interlocutor directe amb un coronel de la Guàrdia Civil, amb el qual van mantenir fins a més de 40 trucades, per gestionar les necessitats del cos armat, en més de 40 escorcolls, 26 a Barcelona. Durant aquell dia, segons Trapero, es van mobilitzar 397 agents dels Mossos, especialment a la seu d'Economia, dels quals 260 eren antiavalots, formats en sis unitats, que per prevenció i per no provocar greus disturbis, segons Trapero i Laplana, van actuar al final, de matinada, quan els tiraven objectes. Encara més, el

major va explicar que l'endemà va anar a una reunió a la Fiscalia Superior de Catalunya, i ni el fiscal superior, el difunt José María Romero de Tejada, ni el cap de la Guàrdia Civil a Catalunya, Àngel Gozalo, no li van retreure res del 20-S.

De les sis ordres que la fiscalia de Catalunya va ordenar als Mossos per aturar l'1-O, el major va explicar que només en una es demanava el secret d'actuacions i que les comunicava al conseller Forn, a Soler i a Puig perquè necessitaven material i per-

sonal per dur-les a terme. Amb la resolució de la magistrada del TSJC, el 27 de setembre del 2017, Trapero va explicar que va entendre que havien d'aturar les peticions de la fiscalia: "Havien d'actuar per igual els tres cossos policials, i que el coordinador i supervisor era el coronel De los Cobos."

En aquest interrogatori de bisturí, Tubau va fer explicar a Trapero que en els atestats de la causa consta com la Guàrdia Civil i la policia espanyola van anar a les escoles i punts de votació el cap de setmana

abans de l'1-O i van recollir en els informes que s'hi feien activitats, tal com van fer els Mossos, i tampoc van tancar cap centre, com es recrimina a la policia catalana. I per desmentir que els Mossos no ajudaven la Guàrdia Civil i la policia espanyola, en la denúncia que havia fet el fiscal, la penalista va llegir tres àudios de l'1-O: en un s'informa les patrulles que no actuïn amb els d'ordre públic, "siguin Mossos o altres cossos policials", es precisa; en un altre cas es relata la dificultat per ajudar una unitat de la policia

espanyola a sortir d'una escola, i en una tercera es demana marxar davant els insults que rebien. "Si s'hagués mantingut el Cecor conjunt, amb els tres cossos policials com havíem acordat, ens haurien pogut preguntar al moment les ordres donades, i no fer suspicàcies de tot", va cloure Trapero.

La intendent Laplana, davant l'espèc fiscal Pedro Rubira, va aclarir que no era la responsable del dispositiu a Economia, sinó "un element d'informació qualificada i de rang", a instàncies dels seus superiors. També va detallar que el major Trapero va trucar-li només un cop i perquè parlés amb el president de l'ANC, Jordi Sànchez, perquè fes un cordó de voluntaris. "El que deia Sànchez no tenia cap autoritat", va insistir la intendent, que va afegir que va demanar dos

Les xifres

397

mossos es van desplegar el 20-S per atendre la Guàrdia Civil. Hi havia 260 antiavalots.

144

trucades va rebre la intendent Laplana el 20-S dels seus superiors per atendre la Guàrdia Civil. En va fer 98.

cops a la Guàrdia Civil que preguntés a la lletrada de l'administració de justícia si volia marxar, i li van dir que no. Laplana, que just el dia abans li van donar la baixa per un quadre vertiginós i que va anar a Economia "per responsabilitat", tampoc va dinar, com els agents de la comitiva judicial de la Guàrdia Civil, que fent pena ho van explicar en el judici al Suprem, i va menjar un tros d'entrepà de la vintena que van portar unes mosses.

Errors amb Soler

El penalista Cristóbal Martell, defensor de Pere Soler, també va evidenciar ahir més errors del fiscal, quan Trapero va confirmar que l'exdirector dels Mossos no va estar en cap de les dues reunions amb els comandaments per donar les directrius de l'1-O, com indica el seu escrit d'acusació. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'Estat suspèn en violència de gènere, discriminació i drets civils davant l'ONU

Una quinzena de països també li censuren limitacions a la llibertat d'expressió, reunió i protesta ■ Espanya no fa autocrítica en el seu examen a Nacions Unides

Nàtalia Segura Reventós

Ginebra

La discriminació cap als immigrants, la violència contra les dones i la restricció de drets civils i polítics són les assignatures pendents de l'Estat espanyol en drets humans per a la comunitat internacional. En l'examen periòdic que va passar ahir a la seu de les Nacions Unides a Ginebra, el govern espanyol va rebre crítiques per les limitacions a la llibertat d'expressió, reunió i protesta d'una quinzena de països, principalment europeus.

Suïssa, Itàlia, Bèlgica, Xipre, Txèquia, Islàndia i Alemanya es van mostrar especialment preocupades per aquesta qüestió. Els belgues, els canadencs i els suïssos van instar l'Estat a revisar el Codi Penal i la llei de seguretat ciutadana per protegir aquests drets i els italians van reclamar una investigació "efectiva" de "l'ús de la força" per part de la policia.

Per la seva banda, el govern d'Angela Merkel va demanar a l'executiu de Pedro Sánchez que garanteixi que el decret de seguretat digital no vulnera el dret a la protesta. Una mesura que el socialista va impulsar a finals d'octubre quan estava en funcions per combatre la "república digital" a Catalunya. Més directament es va referir Veneçuela a la qüestió catalana. El seu representant al debat d'ahir va exigir a Sánchez que enceti un "diàleg constructiu amb el poble català i les seves institucions".

Suïssa va expressar la seva inquietud pel passat franquista de l'Estat espanyol, on creu que "encara és un desafiament". Per això va instar les autoritats espanyoles a revisar la llei de memòria històrica,

La sala de la seu del Consell de Drets Humans de l'ONU, abans de començar l'examen ■ ACN

El líder de la revolta de Hong-Kong visita Cuixart

L'advocat, periodista i activista Jason Y. NG, líder de la revolució dels paraigües de Hong Kong, va visitar ahir a la tarda el president d'Òmnium Cultural, Jordi Cuixart, a la presó de Lledoners. En acabar la trobada, Jason Y. NG va expressar la seva solidaritat amb el líder independentista català, alhora que va ser molt

crític amb el seu empresonament. "Crec que és molt desafortunat que algú hagi de pagar el preu de la llibertat per defensar una idea, per simplement encoratjar els ciutadans a exercir el seu propi dret a la llibertat d'expressió" va manifestar l'activista, que va censurar que aquesta laminació dels drets bàsics

s'està produint, ara mateix, a diversos racons del món. Igualment, va aprofitar l'avinguda per posar veu a un missatge de Cuixart als ciutadans: "M'ha dit que els digui que estiguin esperançats i siguin pacients perquè la lluita per l'autodeterminació i la llibertat d'expressió és una marató, no un esprint."

La frase

"El nivell de llibertat ciutadana i d'expressió a Espanya està en els més alts estàndards internacionals"

Fernando Valenzuela Marzo
SECRETARI D'ESTAT D'AFERS
EXTERIORS DEL GOVERN ESPANYOL

ca, una petició que també van subscriure França, Armènia i el Líban.

Poca autocrítica

El secretari d'Estat d'Afers Exteriors del govern espanyol, Fernando Valenzuela Marzo, va defensar que ahir van "més que aprovar" l'examen periòdic universal al Consell

de Drets Humans de l'ONU. Segons ell, el nivell de llibertat ciutadana, de manifestació i d'expressió a Espanya "està en els més alts estàndards internacionals". De fet, va negar que el dret a la manifestació i a l'opinió, juntament amb la llei mordassa, fossin una "qüestió tan subratllada" durant la sessió.

Ara bé, en el torn de rèplica es va haver de defensar sobre aquesta qüestió dient que aquesta llei no restringeix la llibertat d'expressió perquè no habilita les autoritats a "intervenir en cap missatge o mitjà de comunicació".

En qualsevol cas, el govern espanyol considera que hi ha "distensió" a

l'esfera internacional respecte de l'afer, perquè ningú, llevat de Veneçuela, va mencionar directament Catalunya.

Queixa pels CIE

Gran part dels tocs d'atenció dels estats membres de l'ONU van ser per la situació dels immigrants i refugiats a l'Estat, particularment dels menors no acompanyats, els centres d'internament d'estrangers (CIE) i l'accés a la protecció internacional. Valenzuela Marzo va negar, però, que els CIE siguin "instàncies carceràries". "Els seus ocupants gaudeixen de llibertat de moviments", va assegurar. ■

Jordi Sánchez el mes de maig del 2019 durant la sessió constitutiva del Congrés dels Diputats ■ EFE

El TC avala que el Suprem dictés presó per a Sánchez el 2018

Considera que hi havia risc de reiteració delictiva ■ En el cas de Forcadell apel·la al risc de fuga

Redacció
BARCELONA

El Tribunal Constitucional creu que la negativa del Suprem a deixar anar Jordi Sánchez a la sessió d'investidura del Parlament el 2018 com a candidat no va pretendre que no pogués expressar "el seu ideari polític", una cosa que es va basar en "dades constatables" de risc de reiteració delictiva.

El ple del tribunal, amb dos vots en contra, va rebutjar ahir el recurs d'empara de l'exlíder de l'ANC -ja complint condemna ferma- contra els actes del Tribunal Suprem que li van denegar un permís extraordinari per acudir al Parlament. En la sentència, coneguda ahir dimecres, el tribunal diu que la decisió del Suprem no va vulnerar els drets polítics de Sánchez, atès que volia evitar el risc de reiteració delictiva, a més de la "greu alteració de la convivència ciutadana a conseqüència de les possibles mobilitzacions" que podrien haver-hi hagut durant el trasllat.

Les resolucions del Suprem no pretenen, segons el parer del TC, que Sánchez no pugui "expressar el seu ideari polític, les seves aspiracions o la seva

valoració sobre els objectius polítics que defensi", cosa que "pot i està fent per diverses vies quan ho considera necessari", tot i la tutela cautelar imposada o, si ja s'està complint condemna, sol·licitant la progressió de grau.

Pel que fa a la situació de l'expresidenta del Parlament Carme Forcadell, el TC fonamenta la decisió d'avaluar la presó preventiva ordenada pel magistrat del Suprem Pablo Llarena en l'objectiu "legítim d'evitar el risc de fuga". La sentència explica que no es va vulnerar el seu dret a la llibertat personal ni a la tutela judicial efectiva perquè les resolucions impugnades es fonamenten en un "objectiu constitucionalment legítim: evitar el risc de fuga", i hi afegeix que l'esmentat judici es va formular sobre la base d'un conjunt de circumstàncies concurrents en el cas, com ara que estava pròxima la celebració del judici oral, la naturalesa del delictes i la gravetat de la pena a imposar.

D'altra banda, ahir el Tribunal Suprem va deixar per avui la decisió d'acceptar o no les cautelars respecte a la inhabilitació del president Quim Torra com a diputat ordenada per la junta electoral. ■